

Phần 11

Chương 42

Dầu cho chúng ta có chia tay, có rời xa.

Thì anh cũng sẽ mãi là người mà em yêu nhất.

Bởi con tim em giờ đây chỉ biết hướng về nơi anh đang ở.

Vậy nên dù mọi chuyện có đi đến đâu hay là kết thúc như thế nào thì em sẽ chúc phúc cho anh được hạnh phúc.

Vì em yêu anh và em muốn anh sống hạnh phúc.

- Cậu với cô ta là gì vậy. Minh Thư hỏi Kelvin khi hai người cùng ở một nơi sau khu ngoại ô. Và cũng chính Nhã Kỳ đã hẹn gặp Kelvin để hỏi rõ mọi chuyện.

- Dịu Hiền là người yêu cũ của mình. Kelvin nói và cũng không muốn nhắc đến những chuyện trong quá khứ nữa. Bởi đối với anh nó giống như một mảnh trong quá khứ đau thương.

- Mình cũng không muốn can ngăn chuyện của cậu và Minh Thư nhưng mình nhờ cậu một việc được không. Nhã Kỳ và Kelvin cùng ngồi xuống một phiến đá nói chuyện với nhau.

- Việc gì cậu nói đi. Nhưng mà chuyện đó có liên quan tới Minh Thư đúng không. Hơn ai hết có lẽ Kelvin cũng hiểu được nguyên nhân của cuộc nói chuyện này.

- Đúng vậy. Mình muốn cậu hãy xác định tình cảm của chính mình. Vì như vậy không ai sẽ đau khổ trong chuyện này cả. Nhất là Minh Thư. Nhã Kỳ cũng chỉ là người ngoài cuộc và cô cũng chỉ có thể đưa ra những lời khuyên cho nhau mà thôi.

- Mình biết chứ. Nhưng nói thật là mình cũng không biết làm thế nào để có thể không gây đau khổ cho ai cả.

- Cậu vẫn còn luyến tiếc với Dịu Hiền. Mình nói đúng chứ.

- Đúng vậy. Bởi ba năm trước đây mình rất yêu cô ấy. Nhưng cũng chính cô ấy đã gây ra cho mình mọi nỗi đau nhưng còn bây giờ thì cô ấy lại quay về và muốn níu lấy tình yêu cũ đã từng tồn tại trong cái quá khứ đó. Nó khiến mình cảm thấy khó xử. Kelvin cũng không giấu Nhã Kỳ bất cứ thứ gì bởi anh luôn xem cô như một người bạn muốn nghe được những lời khuyên chân thành từ cô.

- Mình rất hiểu những suy nghĩ của cậu lúc này. Bởi mình trước kia cũng vậy. Lúc đó mình cứ ngỡ rằng mình sẽ không bao giờ thoát ra khỏi cái bóng hình của Nhật Minh nhưng mà Thiên Bảo đã cho mình thấy rằng cuộc sống này

vẫn còn nhiều thứ khác đang chờ mình nắm lấy. Và mình cũng đã dừng cảm nắm lấy bàn tay ấy để có thể trở nên trưởng thành hơn như bây giờ.

- Mình cũng không biết phải làm gì bây giờ. Nhưng rồi mình cũng sẽ phải chọn một cái kết ổn thỏa cho cả ba người. Ngày đó cũng sẽ không xa đâu.

- Vậy cậu có yêu Minh Thư không hay chỉ là xem cậu ấy như một vật thay thế.

- Không. mình yêu Minh Thư là thật lòng chứ không phải xem cô ấy như một vật thay thế.

- Vậy là được rồi. mình chỉ cần cậu yêu Minh Thư là đủ rồi. Vì nếu như cậu yêu cô ấy thì mình tin là cậu sẽ không làm cô ấy tổn thương đâu.

- Cậu ở đây đi. Mình vô trong tìm Minh Thư. Nói rồi Kelvin nhanh chóng bước vào trong. Hay nói đúng hơn là anh không muốn nghĩ tới những chuyện khó xử đó nữa. giờ đây anh phải làm sao cho mọi chuyện được êm thấm. Liệu tình cảm của anh đang hướng về nơi ai. Và câu trả lời đó cũng chỉ có anh mới có thể trả lời được.

Giờ đây cũng chỉ còn mình cô ngồi lại đây. Những suy nghĩ cô lại cứ xung quanh về những câu chuyện tình yêu. Đến cô cũng không thể ngờ là Minh Thư và Kelvin lại có ngày rơi vào hoàn cảnh như thế này. Và có lẽ câu chuyện tình yêu nào cũng có những chông gai và thử thách đang đặt ra trước mặt họ. Và những thử thách đó đang chờ họ đối mặt. Liệu ai sẽ vượt qua và ai sẽ ở lại. Và liệu hạnh phúc sẽ đến với ai hay là những giọt nước mắt không ngừng hiện hữu trên gương mặt của ai kia.

BUỔI TỐI TẠI NƠI CĂM TRẠI.

Mọi người đều đã có mặt tại để ăn uống nhưng cả bọn cùng nhận thấy có sự thay đổi khi thú văng hình ảnh của Nhã Kỳ và Minh Thư. Và không ai bảo ai, ai cũng nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho hai người. Và người nhanh nhất là Kelvin anh nhanh chóng nhấn nút gọi với cái tên Minh Thư. Do này giờ anh tìm cô mãi mà không thấy với lại giờ đây khi thấy sự thiếu vắng của cô anh càng lo lắng hơn.

Nhưng đáp lại cuộc gọi của Kelvin cũng chỉ là những tiếng hát của bài nhạc chờ cứ vang lên.

Còn nói về Nhã Kim cô đang gọi cho Nhã Kỳ nhưng không một tín hiệu nào có thể kết nối được.

Mọi người bắt đầu lo lắng. Ai cũng sợ họ sẽ xảy ra chuyện gì. Nhã Kim cứ gọi đi gọi lại nhưng kết quả cũng chỉ là con số 0. Điều này càng làm cho Nhã Kim lo lắng. Vì những lần như vậy Nhã Kỳ đều xảy ra những chuyện chẳng lành.

- Kelvin em gọi Minh Thư được không. Gia Huy nhanh chóng hỏi Kelvin.

- Điện thoại của Minh Thư đổ máy nhưng không có ai bắt máy.

Thấy thái độ của mọi người như vậy cả bọn học sinh lại nhón nháo lên không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng lại có hai con người môi đang nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Và những ánh mắt của những người xung quanh nhanh chóng dồn về nói chiếc bàn trung tâm. Chiếc bàn của bộ ba và cũng là nơi tâm điểm của trường.

Sự tò mò lại háo hức trong lòng mỗi người học sinh đang ở đây. Bởi những câu chuyện hằng ngày của bộ ba trường này luôn được soi mói từng li từng tí.

- Có khi nào hai đứa đó dẫn đi chơi không. Gia Huy nhanh chóng đưa ra những suy nghĩ.

- Chắc không đâu. Lúc chiều Nhã Kỳ nói chuyện cùng em mà. Mới đây thôi. xong rồi em đi tìm Minh Thư nhưng không thấy cho đến bây giờ. Kelvin kể lại những chuyện lúc chiều. Và một ngi vấn bắt đầu được loại bỏ.

- Không biết chuyện gì lại xảy ra với hai đứa đó nữa đây. Nhã Kim không thể không lo sợ mà bình tĩnh được.

- Nhã Kim em bình tĩnh đi. Hai đứa sẽ không sao đâu. Anh sẽ cho người đi tìm hai đứa. Nói rồi Gia Huy nhấn nút gọi ai đó và người đó nhanh chóng làm theo lời anh. và cả bọn bây giờ cũng chỉ ngồi chờ kết quả mà thôi. giữa trời tối như thế này thì họ biết làm gì đây. Sự thấp thỏm lo lắng lại bắt đầu tràn về mỗi người. Ai cũng phải lo sợ cho những cái ý nghĩ mà họ không muốn nó xảy ra.

Và một lần nữa cả bọn lại đổ dồn những cặp mắt về một ánh sáng màu trắng đang ẩn hiện nổi bật giữa bầu trời màu đen tối kịt. Chiếc xe nhanh chóng tiến đến nơi cắm trại. Và mọi người không ai bảo ai chờ xem người bước ra từ xe là ai. Và:

- Anh Bảo kia bây ời. Học sinh một.

- Ôi nhìn anh ấy đẹp trai quá. Học sinh hai.

- Tau còn tưởng là anh ấy không đi chơi với trường mình chứ. Học sinh ba.

Thiên Bảo nhanh chóng bước đến bên chiếc bàn của Gia Huy, Nhã Kim, Kelvin đang ngồi. Và anh cũng nhận ra được chiếc bàn đó đã thú vãng đi rất nhiều hình ảnh. Nhất là một khuôn mặt anh đang rất muốn nhìn. Và cũng chính vì người đó mà anh đã nhanh chóng thu xếp công việc để xuống đây tìm cô. nhưng đáp lại anh cũng chỉ là sự thiếu vắng đó. Một chiếc ghế để đó nhưng cô thì không thấy đâu. Anh nhanh chóng lên tiếng.

- Nhã Kỳ đâu rồi.

Sự im lặng bao trùm lên tất cả. Không một ai dám nói cho anh biết là Nhã Kỳ đã mất tích. Bởi không ai dám chắc được điều đó bởi họ sợ anh sẽ lo lắng và những chuyện tồi tệ khác.

Anh bắt đầu nhận thấy được những sự đổi thay đang hiện rõ trên gương mặt của mỗi người. Sự lo lắng đến khó tả đang được thể hiện và được khắc khoải qua từng cử chỉ của những gương mặt đang đối diện với anh.

- Nhã Kỳ và Minh Thư mắt tích rồi. Gia Huy nhanh chóng nói với Thiên Bảo vì trước sau gì không sớm thì muộn Thiên Bảo cũng phải biết. Không thể giấu anh được.

Đến bây giờ thì anh cũng biết được nguyên nhân của những gương mặt đó là gì rồi. Anh bắt đầu lo lắng nhưng anh lại nhớ đến chuyện gì đó.

- Minh Thư đang ở Sài Gòn mà. Anh chợt nhớ lại cuộc gặp mặt của anh và Minh Thư lúc chiều khi anh trở về nhà của mình.

- Minh Thư sao em lại ở đây. Thiên Bảo ngạc nhiên khi thấy Minh Thư đang ở trong nhà của mình. Bởi giờ này cô phải đi chơi cùng mọi người chứ sao lại ở đây. Với lại nhìn bộ dạng của cô lúc này đây buồn bã nhìn cô trông rất tiêu tụy. Điều đó càng khiến anh thêm lo lắng cho cô em gái bé bỏng của mình.

- Anh cho em ở nhờ đây vài hôm nha. Nhã Kỳ cầm chìa khóa căn hộ mắt rồi. Minh Thư chỉ mỉm cười trả lời cho qua.

- Sao em lại về. Không đi chơi cùng mọi người à. Anh bắt đầu quan tâm đến cô.

- Em hơi mệt nên về trước. Minh Thư cố tỏ ra bình thường trước mặt Thiên Bảo. Nhưng dù cô có tỏ ra bình thường như thế nào thì anh cũng vẫn nhận ra được. Bởi anh xem cô như em gái của mình mà. Không có chuyện gì mà anh không thể nhận thấy khi thấy cô như vậy.

- Còn Kelvin đâu. Nó có về cùng em không. Anh càng ngạc nhiên hơn khi không thấy Kevin đi cùng Minh Thư. Đến bây giờ thì anh cũng đã phần nào nhận ra được nguyên nhân khi thấy Minh Thư buồn bã như vậy.

Anh hỏi cô nhưng không thấy cô trả lời và khuôn mặt cô như biến sắc khi nghe anh nhắc đến cái tên Minh Thư.

- Em với Kelvin xảy ra chuyện gì rồi phải không. câu trả lời này anh cũng chắc chắn hơn. Và có lẽ cũng chỉ vì Kelvin mới khiến cho cô em gái luôn mỉm cười, luôn lạc quan của anh mới trở nên như vậy.

- Anh nói gì cơ. Minh Thư về Sài Gòn rồi. Kelvin nhanh chóng hỏi lại Thiên Bảo.

- Ừ. Nó đang ở khu biệt thự của anh.

Chỉ nghe Thiên Bảo nói vậy thôi Kelvin đã nhanh chóng chạy ra lấy xe của mình...

- Vậy còn Nhã Kỳ đâu rồi. Nhã Kim nhanh chóng nói về Nhã Kỳ. Và những người còn lại bắt đầu lo lắng cho Nhã Kỳ.

- Kelvin anh đi đâu vậy. Dịu Hiền nhanh chóng giữ lấy đôi tay của anh. Cô như đang dùng hết sức lực của mình để có thể giữ lấy đôi tay của anh. Đôi tay này có lẽ đã không còn thuộc về cô nữa dù cho cô có cố gắng níu lấy như thế nào.

- Em buông tay ra đi. Kelvin nhanh chóng gạt bỏ đôi tay của cô ra một cách dứt khoát và tàn nhẫn. Bởi hơn lúc này đây anh mới biết được rằng Minh Thư quan trọng với anh như thế nào.

Những bước chân thoăn thoắt nhanh chóng bước trên nền cỏ. Đó cũng là những bước chân như đang rất gấp của anh lúc này. Và giường như không có ai có thể ngăn lại.

- Đặng Dị Hiền. Thiên Bảo khẽ lẩm bẩm tên của người con gái đang nắm lấy tay của kelvin.

- Mà biết con nhỏ đó à. Gia Huy khi nghe Thiên Bảo gọi tên cô ta anh nhanh chóng quay lại hỏi Thiên Bảo.

- Biết chứ. Đặng Dị Hiền tít thư của Đặng Gia ai mà không biết. Thiên Bảo chỉ nở một nụ cười đầy ẩn ý nơi khóe môi.

- Không biết Nhã Kỳ giờ đang ở đâu. Nhã Kim này giờ chỉ lo lắng cho Nhã Kỳ.

- Mình mà biết kẻ nào gây ra chuyện này thì mình sẽ khiến người đó không có đường mà sống. Thiên Bảo khẽ siết chặt lấy hai tay mình. Giường như anh cũng đã đoán được ai là người làm những chuyện này. Đôi mắt anh nhanh chóng liếc nhìn Bảo Quyên một cái. Và cũng chính ánh mắt đó của anh mà Bảo Quyên có hơi sợ. Nhưng cô vẫn cố tỏ ra bình thường như không hề có chuyện gì.

- Mọi người chia nhau ra tìm cho được Nhã Kỳ cho tôi. Nếu như không tìm thấy cô ấy thì đêm nay mọi người cũng không được ngủ yên với tôi đâu. Thiên Bảo nhanh chóng đứng dậy nói thật to cho tất cả học sinh trong trường nghe thấy.

- Gì cơ, anh ấy bảo bọn mình tìm Nhã Kỳ ư. Học sinh một.

- Nếu như không tìm thấy cô ấy thì chúng ta khác nào là thức trắng đêm. Học sinh hai.

- Nhã Kỳ bạn ở đâu. Mau về đi. Giấc ngủ của mọi người đang trông chờ vào bạn đó. Học sinh ba.

Tất cả mọi người bắt đầu oán thoe nhưng không một ai dám cãi lại lời anh. Bởi cãi lại anh thì khác nào gia đình họ đều sụp đổ. Mọi người phải cố tỏ ra bình thường và chuẩn bị công cuộc đi tìm Nhã Kỳ nếu như muốn được bình yên.

- Tại sao chúng ta lại phải đi tìm con nhỏ đó. tiếng của một cô bạn học sinh nhanh chóng vang lên làm thu hết bao nhiêu ánh mắt của mọi người vào đó và Thiên Bảo cũng không ngoại lệ. Và mọi ánh mắt đều đổ dồn về Đặng Dị Hiền.

1 bước...

2 bước...

Thiên Bảo nhanh chóng bước đến chỗ của cô ta đang đứng. Anh nhìn cô bằng một ánh mắt khó hiểu kiểu như anh vẫn chưa hiểu được câu nói của cô.

- Tiểu thư đây mới nói cái gì vậy. Anh làm bộ chưa nghe rõ hỏi lại cô.

- Tôi nói mọi người tại sao đêm khuya phải đi tìm cái cô gái gì tên là Nhã... Kỳ đó. Dịu Hiền xem ra không có một chút sợ hãi nào khi đứng trước mặt Thiên Bảo. Nhưng bề ngoài thì là vậy còn thực chất bên trong thì ai có thể đoán được.

- Cô vẫn chưa hiểu à. Thiên Bảo vẫn dùng bộ dạng đó để nói chuyện với cô.

- Dạ em vẫn chưa hiểu ạ. Mong thiếu gia đây nói dùm cho em hiểu ạ. Dịu Hiền vẫn cố tỏ ra bình thản khi đứng trước mặt anh. Trước đây cô nghe mọi người nói thiếu gia của SM có một khuôn mặt như tạc tượng quả không sai. Giờ đây khi đứng đối diện với anh như thế này cô càng thấy rõ. Quả không sai như lời đồn mà nhìn gần như vậy khuôn mặt ấy càng đẹp hơn và không có một chút khuyết điểm nào trên mặt.

Anh bước thêm một bước nữa và nhanh chóng áp môi mình vào tai cô nói nhỏ... hành động đó của anh khiến cho mọi người không khỏi ngạc nhiên vì như thể rằng anh và cô nhìn rất là thân mật. Mọi người chuyển từ ngạc nhiên này sang sự ngạc nhiên khác.

- “Đừng có giờ mấy cái trò đó của cô ở đây, tôi có thể làm cho mọi...” anh nói nhỏ vào tai cô. từng chữ một cô đều nghe rất rõ không sót một từ nào. cô bắt đầu run sợ cho câu nói đó của anh. Bởi ai mà không biết anh nói được thì cũng đồng nghĩa với việc anh sẽ làm được. Mà một khi anh đã làm chuyện gì để trả thù ai thì việc đó cũng không phải là nhẹ.

Sắc mặt của Dịu Hiền bắt đầu thay đổi dần sau khi nghe anh nói xong từng chữ. Cô như biến sắc hẳn đi, mọi người cũng nhìn thấy nhưng không một ai dám lên tiếng để hỏi chuyện gì ai cũng tự đặt cho mình một dấu chấm hỏi to ở trong đầu. Và Gia Huy và Nhã Kim cũng không phải là ngoại lệ. Họ cũng đang thắc mắc Thiên Bảo đã nói gì mà Dịu Hiền thay đổi sắc mặt nhanh như vậy. bởi mới đó cô còn hồng hách mà nói lại Thiên Bảo. Xem ra cô cũng là người to gan nhưng tại sao khi nghe Thiên Bảo nói xong cô lại tỏ ra sợ như vậy.

- MỌI NGƯỜI NHANH CHÓNG CHIA NHAU RA RỜI ĐI TÌM NHÃ KỲ ĐI. NẾU NHƯ KHÔNG TÌM THẤY NHÃ KỲ THÌ MỌI NGƯỜI CŨNG ĐỪNG MONG LÀ ĐƯỢC ĐI NGỦ. Thiên Bảo nói như ra lệnh cho tất cả HỌC SINH ở đây. Lần này thì khi anh nói xong không một ai dám lên tiếng mọi người chỉ im lặng và làm theo.

Mọi người chuẩn bị công cuộc đi tìm kiếm Nhã Kỳ thì có một tiếng nói rất đổi quen thuộc lại vang lên.

- Anh đang bảo mọi người làm cái gì vậy. tiếng của một cô gái nhanh chóng nói thật to lên vọng vào. Và thân ảnh của cô gái đó nhanh chóng bước đến bên

anh. Mọi người bắt đầu nhận ra cái bóng dáng của cô gái đó. Một bóng dáng cao với mái tóc dài được uốn lọn ôm lấy gương mặt hết sức thanh thoát của cô.

Tất cả mọi người đều đổ dồn về nơi cô. Và cô từ từ bước đến trong nhiều cặp mắt tò mò và ngạc nhiên. Và có hai đôi mắt đang tức giận nhìn cô.

- E...m...Thiên Bảo đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Là Nhã Kỳ bằng xương bằng thịt đây mà. Anh đã thu xếp tất cả công việc để có thể chạy nhiều cây số xuống đây để chỉ được gặp cô, được ôm cô vào lòng. Vậy mà lúc này khi biết cô mất tích anh đã lo cho cô như thế này. nhưng giờ thì cô vẫn bình thường. Mọi chuyện là sao đây.

- Anh xuống từ khi nào vậy. Cô nhanh chóng mỉm cười nói với anh.

- Rốt cuộc chuyện này là sao đây. Anh nhìn cô đầy vẻ căng thẳng.

- Chỉ là em bị người ta bắt cóc nên mới mất tích thôi nhưng may là có người thương tình nên thả cho em ra. Với lại cũng may là nhờ cái điện thoại của ai đó để quên nên em đã có đèn mà rọi để đi về. Nói rồi Nhã Kỳ nhanh chóng dơ chiếc điện thoại lên cho Thiên Bảo thấy nhưng đôi mắt chứa đầy lòng thù hận và sự oán trách của cô thì đang nhìn chăm chăm vào một người.

“Tăng Bảo Quyên tôi đã quá nhẹ tay với cô nên giờ tôi mới như vậy. Để rồi cô xem tôi sẽ làm gì cô tiếp theo”.

Đôi tay của Nhã Kỳ vô thức nắm chặt lại. Như vậy cũng đã biết lòng thù hận trong cô đang dâng cao bao nhiêu.

Học sinh trong trường bắt đầu thờ phào nhẹ nhõm vì dù sao Nhã Kỳ cũng đã về rồi. mọi người có thể ngủ một giấc ngon lành, không cần phải đi tìm cô.

- Em ra đây anh có chuyện muốn nói với em. Nói rồi Thiên Bảo nhanh chóng chạy đến nắm lấy bàn tay đang vô thức nắm chặt của cô và lôi cô đi một cách không thương tiếc.

Chẳng phải lúc này anh lo lắng cho cô lắm sao nhưng tại sao bây giờ cô lại xuất hiện như vậy. Rốt cuộc chuyện này là sao đây.

- Rốt cuộc là sao đây. Anh nói khi hai người cùng ở phía sau khu ngoại ô. Đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào cô và sự tức giận đôi khi là sự hụt hẫng trong anh giờ đây. Hơn ai hết anh luôn là người quan tâm đến cô nhưng thái độ của cô khi xem mọi chuyện như không hề có chuyện gì xảy ra là sao đây. Phải chăng cô đang không cần và cũng không muốn nhận lấy sự quan tâm của anh.

- Không có gì đâu. Cô lơ đi ánh mắt của anh đang nhìn cô một cách nhanh chóng. Điều đó càng làm anh trở nên khó hiểu hơn.

Cô cũng vì không muốn anh phải lo lắng thêm cho cô nên mọi việc cô đều giấu anh và chỉ thăm đau một mình cho bản thân. Cũng chỉ vì cô yêu anh và cô không muốn anh phải lo thêm những chuyện khác vì cô và vì nghĩ cho anh nên cô mới như vậy. Bởi những chuyện ở công ty đã là một gánh nặng với anh rồi.

giờ đây nếu như anh biết chuyện của cô thì anh chỉ sao nhãng công việc của mình mà thôi.

- Không có gì ư, không có gì mà em đi đâu từ nãy giờ. Nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra với em. Đôi tay anh đang ghè nặng lên đôi vai của cô. anh đang muốn biết sự thật rằng cô đã đi đâu, làm gì. Anh đang vô cùng lo lắng cho cô nhưng tại sao cô lại gạt bỏ chúng, gạt đi sự quan tâm của anh.

- Em nói rồi, lúc nãy em chỉ là đi dạo thôi, đôi mắt cô không dám nhìn thẳng vào anh, cô sợ anh sẽ đọc được trong những suy nghĩ đó những ý nghĩ của cô.

- Miệng em nói vậy nhưng ánh mắt và gương mặt em đang hiện lên hai chữ nói dối kia. Nói cho anh biết ai đã làm gì em. Nhã Kỳ nói cho anh nghe đi. Em đừng giấu giếm trong lòng mình và phải chịu đựng nó một mình nữa. Nói cho anh nghe đi. Thiên Bảo vẫn cố lặp lại câu hỏi của mình. Thật sự nhìn cô như vậy anh càng cảm thấy lo lắng hơn vì anh không muốn thấy cô cứ tỏ ra bình thường như vậy. Vì mỗi lần thấy cô như vậy anh càng không thể ngờ là cô sẽ làm nên chuyện gì. Vậy nên hơn ai hết anh muốn biết tất cả mọi chuyện để có thể chia sẻ cùng cô. Vì anh yêu cô và muốn mang lại hạnh phúc cho cô.

- Chỉ là những chuyện nhỏ thôi, không có gì đâu. Anh đừng bận tâm. Thôi chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Cô nở một nụ cười tươi để chuyển sang vấn đề khác. Chung quy cũng vì cô không muốn anh lo lắng cho cô thôi.

- Chuyện này mà là nhỏ à. có phải Bảo Quyên lại làm gì em không. Anh bắt đầu nghi ngờ Bảo Quyên. Cũng phải thôi vì trong trường này không ai có gan làm chuyện đó ngoài Bảo Quyên.

- Em không nói là anh đến tìm cô ta để hỏi rõ. Anh không tin là cô ta không nói. Anh bắt đầu chắc chắn hơn cho nghi vấn của mình và không đợi lâu anh nhanh chóng quay bước đi vào trong.

- Thiên Bảo.... Cô bất ngờ gọi tên anh và đôi tay của anh nhanh chóng được cô níu lại vội vàng. Bàn tay khẽ chạm nhau khiến cho bước chân anh như dừng lại không thể xô dịch thêm một chút nào nữa. Đôi chân như vô thức đi, không còn cảm giác gì nữa.

- Em sẽ nói cho anh biết nhưng anh phải để cho em tự giải quyết mọi việc. Ánh mắt cô nhìn anh đầy vẻ luyến tiếc. Cũng vì cô không muốn anh lo cho cô thêm thôi và cô càng không muốn mình là gánh nặng của anh. bởi hạnh phúc cô đem lại cho anh chưa được bao nhiêu vậy mà cô chỉ toàn đem lại cho anh những phiền phức.

- Thật ra lúc nãy em bị Bảo Quyên bắt cóc nhưng may thoát được. Cô kể lại mọi chuyện cho anh nghe không sót một chi tiết nào. nghe cô kể anh chỉ càng cảm thấy tự trách mình. Vì đã không thể bảo vệ cho cô đã để cho cô chịu những nỗi đau như vậy.

- Là anh không tốt, anh đã không bảo vệ được cho em. Anh khẽ ôm cô vào lòng của mình. Giờ đây khi đã biết mọi chuyện anh lại càng cảm thấy tự trách bản thân mình. Cảm giác có lỗi với cô lại ủa đến. Hai tay anh như siết lấy cô chặt hơn, ấm hơn. Và anh ước gì giây phút này sẽ tồn tại mãi để cô và anh sẽ mãi được như vậy và thân ảnh của cô sẽ mãi ở trong lòng anh để anh có thể chờ, bảo vệ cho cô.

Đôi tay anh vuốt nhẹ những gợn tóc của cô, cảm nhận được sự bình yên và ấm áp từ cô. Từ người con gái mà anh yêu hơn bất cứ ai trên đời này.

Giờ đây em nhìn thấy tia sáng.

Giờ đây em chạm vào ánh sáng của em.

Em nhận ra rằng tất cả những thứ em mong muốn chỉ là anh.

- Hãy để em giải quyết mọi chuyện được không. nhất định em sẽ không sao nữa đâu. Cô dựa đầu vào ngực anh còn đôi tay cô thì khẽ nắm thật chặt để ôm anh chặt hơn. Cô nói khẽ thâm thì với anh.

- Anh sẽ để em giải quyết mọi chuyện nhưng có chuyện gì thì em cũng phải nói cho anh nghe. Anh biết là em không muốn để anh phải bận tâm nhưng anh muốn nghe em kể cho anh hết mọi chuyện dù là những chuyện vui hay buồn. Anh chỉ cần như vậy thôi. được không. Anh vẫn ôm lấy cô và trước khi để cô quyết định mọi chuyện anh muốn cam kết với cô.

- Em sẽ làm. Nơi khóe môi cô nhanh chóng hình thành một nụ cười rõ nét.

Chương 43

- **N**hã Kỳ, em không sao chứ. Nhã Kim nhanh chóng lên tiếng khi thấy Thiên Bảo và Nhã Kỳ cũng đi ra.

- Em vẫn ổn, không có chuyện gì đâu. Chị đừng lo. Nhã Kỳ nhanh chóng làm xua tan đi nỗi sợ hãi của Nhã Kim lúc này. Cô nở một nụ cười thật tươi để cho Nhã Kim bớt lo.

- Rốt cuộc chuyện này là sao đây. Gia Huy nhanh chóng hỏi.

- Không có gì to tát đâu. Thiên Bảo nhanh chóng nói.

- Nhã Kỳ em làm gì vậy. Nhã Kim nhanh chóng nói khi thấy Nhã Kỳ xách đôi giày của Bảo Quyên lên và đang tiến đến một xô nước. Cả Thiên Bảo và Gia Huy khi nghe thấy tiếng nói của Nhã Kim đều nhanh chóng quay sang nhìn Nhã Kỳ đây vẻ khó hiểu.

- Em chỉ là giúp cô ta rửa giày thôi. trời lạnh này mà mang giày ướt chắc sẽ mát lắm. Nhã Kỳ nhanh chóng nở một nụ cười kéo dẫn về một bên chứa đầy ản ý.

C.....H.....Ủ.....M.....đôi giày ấm được dùng để mang vào mùa lạnh của Bảo Quyên nhanh chóng được Nhã Kỳ ném vô xô nước một cách không thương tiếc. Cả bọn còn lại cũng đã bắt đầu hiểu rõ mọi chuyện.

- Minh Thư xuống gặp anh đi. Là tin nhắn của Kelvin gửi cho Minh Thư.

Đôi mắt Minh Thư khẽ đọc được những lời đó nhưng cô không dám gặp anh lúc này. Hay nói đúng hơn là cô đang sợ anh sẽ nói những lời mà cô không thể chấp nhận được. Và những lời mà cô không muốn nghe.

“Thật sự em không đủ dũng cảm để đối mặt với anh, em sợ anh sẽ nói những lời mà từ tận sâu trong tim em, em không hề muốn nghe. Và quan trọng hơn là em sợ cái ngày của sự chia ly đó sẽ đến”

Ở ngoài khu biệt thự nhà Thiên Bảo, Kelvin nhanh chóng cầm điện thoại gọi cho Minh Thư nhưng cần là giai điệu của bài nhạc chờ quen thuộc vang lên.

- Nếu như em không xuống thì anh sẽ xông vào đó. ra gặp anh đi. Anh có chuyện muốn nói với em. Gặp nhau đi. Vẫn là tin nhắn của Kelvin. Nhưng Minh Thư vẫn lưỡng lự. Vì nếu như Kelvin nói ra hai chữ chia tay thì cô sẽ phải đối diện với nó ra sao đây.

Đứng từ trên lầu nhìn xuống đập vào mắt cô là hình ảnh của một chiếc limo đen cùng với hình ảnh một người con trai đang đi qua đi lại tay cầm điện thoại.

Một dòng nước nhanh chóng lăn dài trên gò má cô.

- Anh về đi. Hôm nay em không được khỏe. Hôm khác chúng ta sẽ nói chuyện với nhau. Minh Thư nhanh chóng nhắn tin lại cho Kelvin.

Đọc được những dòng tin nhắn của cô anh có gì đó thất vọng nhưng anh nhanh chóng gọi cho cô. Nhưng bài nhạc chờ được vang lên gần hết thì mới có tín hiệu của máy bên kia. Cô đã nhấn nút gọi nhưng lại không lên tiếng. Nhưng như vậy cũng đủ để anh có thể nói với cô rồi.

Sở dĩ cô nhắc nút nghe là vì cô muốn nghe được giọng nói ấm áp của anh, muốn nghe được hơi thở ấm áp của anh trong đó. bởi cô nhớ anh. nhớ giọng nói cho đến hơi thở và cảm giác khi được anh ôm vào lòng.

- Minh Thư xuống gặp anh đi. Anh có chuyện muốn nói với em. Thật sự chuyện của anh và Dịu Hiền chỉ là quá khứ thôi. hãy nói chuyện với nhau đi. Đừng trốn tránh anh nữa. xuống gặp anh đi.. Nếu như em không xuống đây thì anh sẽ đứng đây cho tới khi nào em chịu xuống thì thôi. Kelvin nhanh chóng nói trong điện thoại bởi anh sợ cô sẽ cúp máy.

Một giọt.

Hai giọt.

Nước mắt đã bắt đầu ngấn trên hai gò má cô. Mặc dù cho cô đã cố cầm cự chúng.

Một tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua. Một người đứng trên lầu nhìn xuống mắt cô thấm đẫm nước mắt. còn một người thì đứng ở phía dưới đi qua đi lại để trông chờ hình ảnh của cô. Nhưng một tiếng đồng hồ trôi qua cô vẫn chưa xuống. Phải chăng là cô đang thử anh.

- Thiếu gia, cậu về đi. Tiểu thư đã ngủ rồi. tiếng của một ông quản gia nhanh chóng bước ra nói với Kelvin.

- Tôi không tin là cô ấy có thể ngủ. Nhờ ông chuyển lời dùm cô ấy là nếu cô ấy không chịu xuống gặp tôi thì tôi sẽ đứng mãi đây. Kelvin xem ra vẫn rất cương quyết.

Kelvin vẫn đứng đấy với hy vọng là cô sẽ xuống. Bởi anh đang có rất nhiều chuyện muốn nói với cô.

30 phút sau.....

- Anh về đi. Minh Thư bước ra mở cửa nói với anh.

Thấy được thân ảnh của cô anh nhanh chóng chạy đến định ôm cô vào lòng nhưng sao khoảng cách của anh và cô hôm nay bỗng trở nên xa lạ và nhiều thế. Phải chăng vì vô tình mà khoảng cách đó dần hình thành.

- Chẳng lẽ em không có chuyện muốn nói với anh à. Kelvin vội lên tiếng.

- Em có nhiều chuyện muốn nói với anh lắm nhưng bây giờ chưa phải lúc. Minh Thư tuy đứng đối diện nói chuyện với Kelvin nhưng ánh mắt cô thì lại gạt đi ánh nhìn của anh. Giường như cô vẫn chưa muốn đối diện với ánh mắt của anh lúc này. Chưa bao giờ cô nghĩ là câu chuyện tình yêu tưởng chừng như rất hạnh phúc của cô lại ra nông nổi như thế này. Đúng là trong tình yêu thì không thể nói trước được điều gì.

- Nhưng anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em. Kelvin vẫn cố tình nhìn vào ánh mắt đã đỏ hoe của cô. giường như nhìn vào đó anh có thể thấu hiểu hết mọi chuyện mà cô đang phải trải qua. Tuy anh biết rằng cô đang buồn hơn bao giờ nhưng ngay cả bản thân anh cũng không biết phải làm gì bây giờ. Làm gì để cho không ai phải tổn thương.

- Lúc khác chúng ta sẽ nói chuyện. Em vào trong đây. Câu nói ấy vừa dứt Minh Thư đã nhanh chóng quay mặt và định bước vào bên trong nhưng

Một bàn tay đã nhanh chóng ôm rộng để có thể ôm cô vào lòng. Đó cũng chính là bàn tay vững chãi và ấm áp của Kelvin. Đôi tay anh đang ôm cô một lúc chặt hơn và ấm áp hơn. Cũng đã lâu rồi anh và cô chưa ôm nhau như thế này. và cả hai đều thú vị những cảm giác ấm áp và vững chãi từ đối phương. Cảm giác mà cả hai luôn luôn tìm nhau ở đối phương giờ cũng đã tan biến.

Anh và cô đang nhớ lắm cái cảm giác khi được ở bên nhau khi được ở trong vòng tay nhau như thế này. làm sao để mọi chuyện có thể trở lại như trước kia. Làm thế nào để mọi chuyện sẽ quay trở lại từ cái cảnh hai người hạnh phúc với

nhau. thật sự những chuyện này họ vẫn còn ngỡ là một giấc mơ. Và một giấc mơ không bao giờ muốn trở thành sự thật.

Tại sao khi anh và cô đang hạnh phúc thì lại có một người nữa xuất hiện. Người ta thường nói tình yêu thì phải có những khó khăn và trở ngại thì tình yêu đó mới bền vững nhưng tại sao lại cứ ra nông nổi như thế này. nếu như một ngày nào đó cả hai không còn được như bây giờ thì có phải là trở trêu hay không.

- Anh nhớ em nhiều lắm. đừng tránh mặt anh nữa. được không. Kelvin khẽ siết chặt tay mình chặt hơn để có thể ôm lấy cô mãi như vậy. Vì anh rất sợ cái cảm giác khi cô đơn một mình.

- Em cũng nhớ anh nhiều lắm. Đến Minh Thư cũng không thể tự lừa dối bản thân mình nữa. Thật lòng từ tận sâu trong tim cô luôn không ngừng nhớ về anh.

- Anh xin lỗi vì đã để em chịu những đau khổ như vậy. nhưng chuyện của anh và Dịu Hiền không phải như em nghĩ đâu. Mọi chuyện đã là quá khứ rồi. Kelvin vội nói khi anh và cô buông nhau ra.

- Nhưng... Minh Thư định nói gì đó nhưng đã nhanh chóng bị Kelvin khóa môi cô lại. Tất cả những vế sau của câu nói cô đều không thể nói tiếp được. Giường như cô đang nuốt chửng vào trong trở lại. Một nụ hôn ngọt ngào nhưng không kém phần lang mạn của Kelvin nhanh chóng đặt lên môi cô. nhẹ nhàng nhưng lại ngọt lịm. Phải chăng là hương vị tình yêu mà cả hai đang nhớ nhưng đã quên.

Minh Thư nhanh chóng hòa vào cùng nụ hôn cùng anh. cái cảm giác này anh và cô đã bao ngày rồi chưa có với nhau. giường như cả hai đang muốn cho thời gian quay lại từ những ngày mà cả hai tưởng chừng như họ đang rất hạnh phúc. Bởi không ai biết trước được điều gì. Nỗi đau hay hạnh phúc đang ở phía trước đang chờ họ vượt qua.

Anh nói người anh gọi chỉ là em, rằng anh yêu em.

Dù có bịt miệng lại thì anh cũng chỉ gọi riêng em thôi.

Vì đau đớn bởi tình yêu gốc ghéch.

Mà chỉ biết dõi theo em mà thôi.

Câu xin lỗi em.

Câu anh yêu em.

Dù em chẳng thể nghe thấy.

Nhưng lúc này anh đang hét vang đến em.

Một đêm cắm trại ở khu ngoại ô của đã nhanh chóng qua đi. Mọi người lại bắt đầu một ngày mới ở đây.

- A... đôi giày của tôi. Tiếng Bảo Quyên như đang la lên.

- Mới sáng sớm bị chó điên cắn hả. Tiếng của một học sinh nhanh chóng cất lên khi nghe Bảo Quyên la lên.

- Đôi giày của tôi bị ướt rồi thì làm sao đây. Bảo Quyên bắt đầu kêu than lên. Bởi thời tiết dạo này rất lạnh nên đôi giày này mà bị ướt thì rất khó mà khô được. Và cũng đồng nghĩa với việc Bảo Quyên phải mang đôi giày bị ướt này. bởi khi đến đây đa số mọi người đều đem một đôi đẹp nhất của mình.

- Đáng đời em. Mọi học sinh bắt đầu cảm thấy vui cho việc này.

Và ở nơi nào đó một cô gái nhanh chóng nở một nụ cười nửa miệng.

“Mọi việc cũng là do cô thôi, đừng có oán ai”

Thiên Bảo lúc này vẫn còn mê man ngủ vì hôm qua anh có vẻ rất mệt mỏi với bao nhiêu công việc. Đầu óc anh vẫn chưa được tỉnh táo. Con ngủ vẫn còn tìm đến với anh. trong khi đó Gia Huy và Nhã Kim đã đi tập thể dục với nhau từ lúc sáng sớm. Còn những học sinh còn lại thì đang tụ tập với nhau để chơi đùa cho hết hôm nay rồi lại khăn gói về thành phố.

Chỉ có mình anh là nằm ngủ một cách ngon lành mà không hay là nãy giờ lun có một người ngồi bên cạnh anh ngắm lấy khuôn mặt đang ngủ của anh. Và nơi khóe môi cô ấy nhanh chóng hình thành một nụ cười viên mãn.

Thiên Bảo đang nằm ngủ, đôi mắt nhắm nghiền. Anh gãi đầu trên cánh tay, quàng mắt hiện rõ vẻ mệt mỏi, hơi thở đều đều khiến người ta không nở đánh thức. Nhã Kỳ đến gần, cô đứng bên cạnh, ngắm nhìn khuôn mặt anh khi ngủ. Thật lâu. Trong lòng bỗng có chút xao động. Anh khi ngủ trông hiền hơn, không ngang tàng, bá đạo như lúc thức. Và trông anh như thế này, Nhã Kỳ bỗng cảm thấy anh thật đẹp trai và khiến người khác nhìn vào đều phải bị ấn tượng và cún hút bới cái khuôn mặt có đôi khi lạnh lùng và ấm áp của anh. Đến cả cô còn bị anh làm cho luyến tiếc như vậy thì nói gì là những cô gái khác.

- Bộ nhìn anh đẹp trai đến thế cơ à. một giọng nói của một người con trai rất đỗi quen thuộc với cô đang vang lên. Giọng nói này không thể lẫn vào đâu được. Dù có như thế nào thì cái giọng nói lạnh lùng nhưng lại ấm áp cũng giống như trái tim của anh cô sẽ không thể nào quên được. Sẽ mãi khắc ghi vào tim cô.

- Xí anh mà đẹp trai á. Xấu quắc thì có. Cô chu môi chọc anh nhưng nhìn vậy thôi chứ thật ra cô đang rất ngưỡng. ngưỡng đến đỏ cả mặt ấy chứ.

- Không đẹp trai mà có người nhìn mãi không thôi đấy. Anh vẫn cố tình nhắc lại chuyện lúc nãy. Có lẽ anh rất vui khi nhìn thấy thái độ của cô lúc này. Tuy anh biết là cô sẽ không bao giờ thừa nhận chuyện này nhưng anh vẫn cố tình chọc cô cho bằng được. Nhìn khuôn mặt đang ửng đỏ của cô lúc này không thể giấu đi đâu được.

- Tại em đang nhìn kĩ cái khuôn mặt của anh xem anh có giống với mặt của con bò không. sao em thấy hao hao thế nhỉ. Không biết anh có phải từ họ nhà bò ra không nhỉ.

- Chắc bò á. Bò vậy mà cũng có người yêu đấy. Anh vẫn cố trả trâu đến cùng.

- Chứ chi nữa. mà ai vô phước mới yêu anh vậy. Nhã Kỳ môi không ngọt cười. Những nụ cười hạnh phúc luôn hiện hữu trong cô. Dường như khi ở cạnh anh cô luôn tìm thấy những nụ cười, những niềm vui mà đã từ rất lâu rồi cô khó tìm lại được.

- Chắc vô phước. Không tin bây giờ anh ra ngoài đó xem có bao nhiêu người yêu anh. Nói rồi anh nhanh chóng toan định bước ra ngoài đó nhưng rất nhanh chóng đã có một bàn tay đã kịp nắm lấy đôi tay của anh.

Rất nhanh... Không kịp để cô ú ớ gì thêm...

Anh cúi xuống.

Hôn lên bờ môi đang hé mở của cô. Chỉ là một cái chạm môi nhẹ nhàng nhưng dâng trong trái tim cô bao xúc cảm.

Cô nhìn anh, ánh mắt nửa cảm kích, nửa yêu thương, nửa xúc động. Anh véo má cô thật nhẹ.

- Nhìn em kìa, ăn bánh dây hết cả ra ngoài, anh giúp em lau đi mà nhìn anh với ánh mắt như vậy là sao đây.

Cô im lặng, mím môi. Vẫn giữ ánh mắt ấy, cô tiến đến, dựa đầu vào ngực anh như mèo con làm nũng.

Hơi chút ngạc nhiên, Thiên Bảo choàng tay ôm siết lấy cô thật chặt.

- Em sao thế.

- Cảm ơn anh. Áp mặt vào lồng ngực ấm áp của anh, cô lí nhí.

- Về chuyện gì.

- Cảm ơn vì anh đã yêu em nhiều đến vậy.

Anh cười, nụ cười như ánh sáng mặt trời của buổi sáng sớm.

- Vậy anh cũng phải cảm ơn em.

- Về... Cô thắc mắc

- Vì em đã được sinh ra để anh có người để yêu nhiều đến vậy.

Khuôn mặt đang dựa vào ngực anh hình như đang mỉm cười.

- Nhã Kỳ... anh bắt ngờ gọi tên cô

- Gì cơ?

- Em... sẽ mãi yêu anh như thế này nhé? Trong thoáng chốc của cơn gió vừa đi ngang, ánh mắt xanh của anh thoáng qua một màu u ám.

Cô ngẩng mặt lên:

- Anh hỏi gì lạ vậy?

- Trả lời anh đi nào. Thiên Bảo cúi xuống, hôn nhẹ lên chóp mũi Nhã Kỳ.

- Vâng.

Anh mỉm cười. Nụ cười được thu vào đôi mắt Nhã Kỳ gọn lên chút lo lắng.

- Hay là mình đi chơi đi. Nhã Kỳ nhanh chóng lóe lên một suy nghĩ.

- Thiên Bảo, em chưa từng đi xe đạp. Chúng ta đi thử nhé? Nhã Kỳ lắc lắc tay anh.

- Chưa từng? anh thắc mắc.

- Phải, chưa từng. Cô nhoen miệng cười thật tươi, chiếc răng khênh nhỏ bên trong khoe ra một cách duyên dáng.

Nhã Kỳ vốn không biết đi xe đạp, lúc nhỏ mỗi khi đi học đều là Nhật Minh đạp xe chở cô đi. Lúc nào Nhật Minh cũng là người đạp xe chở cô trên những qungax đường dài chứ chưa bao giờ có chuyện ngược lại. Cô cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng có ý muốn tập xe cả chục lần, thì chưa lần nào thành công.

Ánh nắng màu vàng chói, trong veo.

Thiên Bảo dắt đến trước mặt Nhã Kỳ chiếc xe màu xanh, cô sung sướng như đưa trẻ con, háo hức leo lên xe, bắt Thiên Bảo giữ chặt lấy đuôi xe, cật lực đạp.

Người qua đường quay lại nhìn hai người, nở nụ cười triu mến.

Nhã Kỳ nắm chặt tay lái, từng vòng quay của bàn đạp xoay đều, xoay đều. Chiếc xe không nghe lời nghiêng sang hẳn một bên. Cô đạp xe, nhưng thăng bằng đều là do Thiên Bảo ở đằng sau giữ.

Mồ hôi chảy xuống chiếc áo thun của cô, Nhã Kỳ đạp xe xiêu vẹo, không ngừng hét Thiên Bảo ở đằng sau không được thả tay ra.

“Rầm”.

Chiếc xe và cả người đều đổ ập xuống, Thiên Bảo chạy đến đỡ Nhã Kỳ dậy, cô phụng phịu.

- Em đã nói đừng thả tay ra mà!

- Không thả tay ra thì đến bao giờ em mới biết đi. Anh cười.

- Ai khi tập xe cũng bị ngã cả mà.

- Em không tập nữa. Nhã Kỳ dựng xe lên.

- Là do cái xe này, em không tập nữa.

Anh phì cười: - Không thể đi được nên đổ lỗi cho nó sao?

- Là do nó thật mà! Cô vẫn cố tình đổ lỗi cho chiếc xe.

Bầu trời của buổi sáng vẫn còn đọng lại. Thời tiết bắt đầu ấm dần lên.

Trên chiếc xe đạp màu xanh, một chàng trai với một mái tóc màu vàng nâu cùng với một nụ cười ấm áp chở một cô gái đằng sau, làn da trắng cùng với những nét mặt vui vẻ trong từng cử chỉ luôn hiện rõ mỗi khi cười, trông vô cùng dễ mến.

Ánh nắng từ tốn vượt ve mái tóc dài và mượt của cô, trải bóng hai người xuống con đường nhựa, chiếc bóng lớn như nhập lại làm một.

Trên môi họ, không tắt nụ cười. Nụ cười của chàng trai ấm áp, nụ cười của cô gái sáng lạn. Mặt trời dõi theo họ suốt con đường, thỉnh thoảng vài cơn gió đi ngang, cuốn những cánh hoa xoay vòng trong không trung, khung cảnh giống như giấc mơ.